

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 131/2025
11.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Крстић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, Војномедицинске Академије са седиштем у Београду, коју заступа Војно правобранилаштво у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2447/24 од 28.08.2024. године, у седници одржаној 11.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизија тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2447/24 од 28.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2447/24 од 28.08.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 534/16 од 14.12.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој на име разлике до пуне накнаде зараде за време боловања услед повреде на раду коју је претрпела 14.03.2013. године у просторијама тужене за време радног времена за период од повређивања до 14.12.2015. године исплати укупан износ од 291.856,55 динара и то појединачно наведене новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате (све ближе означено и опредељено овим ставом изреке). Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на досуђене износе из става првог изреке у корист тужиле уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде нематеријалне штете проузроковане повредом на раду 14.03.2013. године исплати и то: на име претрпљених физичких болова износ од 200.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 150.000,00 динара, на име душевних болова због умањења животне активности износ од 400.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.12.2023. године до исплате. Ставом четвртим изреке, за веће тужбено тражење накнаде

нематеријалне штете захтев је одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 995.855,25 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2447/24 од 28.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиле и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, четвртом и петом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде нематеријалне штете проузроковане повредом на раду 14.03.2013. године исплати и то: на име физичких болова износ од 200.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 150.000,00 динара и на име душевних болова због умањења животне активности износ од 400.000,00 динара све са законском затезном каматом од 14.12.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове састава жалбе у износу од 33.750,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену (става првог изреке у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и петом изреке изреке) тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Тужилца је поднела одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова њеног састава.

Чланом 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. О основаности захтева за накнаду материјалне штете у износу разлике између примљене накнаде зараде и пуног износа накнаде зараде за време боловања услед повреде на раду и уплату доприноса, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене чланова 154. и 164. Закона о облигационим односима и члана 2. и 56. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање), због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе или

новим тумачењем права, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично - правној ситуацији. Предмет тражене правне заштите по ревизији тужене је и одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, па с тим у вези нема услова за уједначавање судске праксе. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, у парницама из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу одредбе члана 403. став 3. истог Закона, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 14.03.2016. године, а вредност предмета спора побијеног дела је 291.856,55 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

У конкретном случају не ради о парници из радног односа у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, па како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ни ревизија тужене није дозвољена.

Ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 28. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући у виду да тужена ревизијом побија одлуку о трошковима поступка које не представља решење против ког ревизија може да се изјави, у смислу одредбе члана 420. став 1. Закона о парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиле за накнаду трошкова састава одговора на ревизију с`обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154.

став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић